

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 września 2019 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, iż M. K. nie podlega od dnia 27 marca 2017 r. obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu - jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności wnioskodawczynie dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 12.02.2014 r. w zakresie fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne. Składki na ubezpieczenia społeczne rozliczyła od podstaw wymiaru składek:

- za luty 2014 – (...),,89 zł
- od marca 2014 – do maja 2014 r – 9365 zł
- za czerwiec 2014 – 936,50 zł
- za październik 2014 – 906, 29 zł
- od listopada 2014 do lutego 2017 – 0 zł
- za marzec 2017 – 687, 58 zł.

Wielokrotnie i długookresowo była niezdolna do wykonywania działalności gospodarczej i korzystała ze świadczeń z ubezpieczenia chorobowego:

- 4.04.2014 – 24.10.2014/zasilek chorobowy/
- 28.10.2014 – 2.06.2015/zasilek chorobowy/
- 3.06.2015 – 31.05.2016 /zasilek macierzyński/
- 1.06.2016 – 30.07.2016 /zasilek opiekuńczy/
- 29.07.2016 – 25.01.2017/zasilek chorobowy/
- 26.01.2017 – 26.03.2017 /zasilek opiekuńczy/
- 29.03.2017 – 23.12.2017 /zasilek chorobowy/
- 24.12.2017 – 22.05.2018 /świadczenie rehabilitacyjne/
- 12.05.2018 – 10.05.2019 /zasilek opiekuńczy/
- 11.05.2019 – 11.05.2019 /zasilek opiekuńczy/.

W czasie kontroli w maju 2019 r wnioskodawczynie wskazała, że działalność gospodarczą prowadzi, ale jej nie wykonuje, od lutego 2014 do kwietnia 2015 działalność była wykonywana przy ul. (...), gdzie był wynajmowany lokal, a następnie ze względu na stan zdrowia i niemożliwość aktywnego prowadzenia firmy przeniosła siedzibę na adres domowy, zeznała, że nie ma żadnych dowodów potwierdzających podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w okresie od lutego 2014 do grudnia 2018. Podczas kontroli w maju 2019 r zostały przedłożone dokumenty: umowa podnajmu części lokalu z 12.02.2014 , pismo z 27.03.2015 wypowiedzające umowę podnajmu, ewidencję przychodów od 14.02.2014 do 3.06.2014 oraz dzienne zestawienia sprzedaży od 14.02.2014 do 3.06.2014. W piśmie z dnia 4.09. 2019 r złożyła wyjaśnienia oraz dokumenty – umowę najmu z 27.03. 2017 oraz PIT-Y, informując , że od 27.03.2017

r faktycznie rozpoczęła prowadzenie działalności i prowadziła ją 27 i 20.03. 2017 r, przy ul. (...). Organ rentowy wskazał, że od 27.03.2017 r zamiarem wnioskodawczyni nie było faktyczne wykonywanie działalności w sposób zorganizowany i ciągły, a jedynie stworzenie warunków kontynuowania w ten sposób możliwości wielomiesięcznej ochrony ubezpieczeniowej.

/decyzja – k. 2 akt ZUS/

Wnioskodawczyni M. K. zakwestionowała zasadność powyższej decyzji składając od niej odwołanie w dniu 25 października 2019 r. i wniosła o jej zmianę poprzez uznanie, że podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnemu chorobowemu oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k.17/

Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2020 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

/protokół rozprawy - k. 73/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni z wykształcenia jest technikiem usług kosmetycznych. Uczestniczyła w kursach doszkalających w 2004 i 2005 roku.

/okoliczność bezsporna /

Wyrokiem z dnia 6.05.2015 r. wydanym w sprawie VIII U 3026/14 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił decyzję organu rentowego z dnia 21 lipca 2014 roku i ustalił, że M. L. (obecnie K.) podlega od dnia 12.02.2014 r. obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

/okoliczność bezsporna/

Z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności wnioskodawczyni dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 12.02.2014 r. w zakresie fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne. Składki na ubezpieczenia społeczne rozliczyła od podstaw wymiaru składek:

- za luty 2014 – 5685,89 zł

- od marca 2014 – do maja 2014 r – 9365 zł

- za czerwiec 2014 – 936,50 zł

- za październik 2014 – 906, 29 zł

- od listopada 2014 do lutego 2017 – 0 zł

- za marzec 2017 – 687, 58 zł.

Była niezdolna do wykonywania działalności gospodarczej i korzystała ze świadczeń z ubezpieczenia chorobowego:

- 4.04.2014 – 24.10.2014/zasilek chorobowy/
- 28.10.2014 – 2.06.2015/zasilek chorobowy/
- 3.06.2015 – 31.05.2016 /zasilek macierzyński/
- 1.06.2016 – 30.07.2016 /zasilek opiekuńczy/
- 29.07.2016 – 25.01.2017/zasilek chorobowy/
- 26.01.2017 – 26.03.2017 /zasilek opiekuńczy/
- 29.03.2017 – 23.12.2017 /zasilek chorobowy/
- 24.12.2017 – 22.05.2018 /świadczenie rehabilitacyjne/
- 12.05.2018 – 10.05.2019 /zasilek opiekuńczy/
- 11.05.2019 – 11.05.2019 /zasilek opiekuńczy/.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 25.01.2017 r zostało wystawione zaświadczenie lekarskie, zgodnie z którym wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy.

/dokumentacja – k. 259/

Z datą 27.03.2017 r została sporządzona umowa najmu pomiędzy A. S. a M. L., zgodnie z którą wynajmujący wynajmuje najemcy 2 m2 powierzchni lokalu usługowego (przy ul. (...) w Ł.) celem prowadzenia usług kosmetycznych. Czynsz został określony w wysokości 10 % dochodów uzyskanych przez najemcę z tytułu prowadzenia usług kosmetycznych, strony miały rozliczać się w wymiarze miesięcznym. Umowa obowiązywała przez czas nieokreślony, z możliwością miesięcznego wypowiedzenia, a z ważnych powodów w trybie natychmiastowym. Strony ustaliły, że infrastrukturę niezbędną do wykonywania przez najemcę na wynajętej powierzchni usług kosmetycznych najemca zapewni sobie na swój koszt.

/umowa k. 8 w aktach ZUS/

Od dnia 29 marca 2017 r wnioskodawczyni była niezdolna do pracy.

/dokumentacja lekarska – k. 259/

Podczas kontroli ZUS w maju 2019 r , która dotyczyła prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenie społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszanie do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, zostały przedłożone przez wnioskodawczynię dokumenty: umowa podnajmu części lokalu z 12.02.2014 , pismo z 27.03.2015 wypowiadające umowę podnajmu, ewidencję przychodów od 14.02.2014 do 3.06.2014 oraz dzienne zestawienia sprzedaży od 14.02.2014 do 3.06.2014. W czasie przesłuchania, m.in. podała , że lokal był wynajmowany w okresie 2/2014 do 4/2015 pod adresem ul. (...), następnie ze względu na stan zdrowia i niemożność aktywnego prowadzenia firmy przeniosła siedzibę firmy na adres domowy, zeznała, że nie ma żadnych dowodów potwierdzających podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w okresie od lutego 2014 do grudnia 2018. Oświadczyła, że do kontroli przedłożyła wszystkie dokumenty związane z zakresem kontroli i inne dokumenty w rzeczonym zakresie nie istnieją. Wnioskodawczyni podpisała treść protokołu, nie zgłaszając żadnych zastrzeżeń.

/okoliczność bezsporna/

W piśmie z dnia 6.09.2019 r, kierowanym do organu rentowego na skutek wszczęcia postępowania w sprawie podlegania przez wnioskodawczynię obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 27 marca 2017 r z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, wnioskodawczyni wskazała, że w okresie 27 -28.03.2017 r prowadziła na wynajętej powierzchni działalność gospodarczą, załączając umowę najmu z dnia 27.03.2017 r . Wskazała, że działalność gospodarcza polegała na wykonywaniu kosmetyki kolorowej i pielęgnacyjnej.

/wyjaśnienie – k. 6 akt ZUS/

Wnioskodawczyni w marcu 2017 roku nie osiągnęła żadnego przychodu. Nie dokonała żadnych zakupów. Ostatnich zakupów materiałowych dokonała w 2014 r. Nie wykonała żadnych usług w marcu 2017 roku.

/okoliczność bezsporna, zeznania ub-nej- prtot. rozprawy – k. 73 odw. w zw. z e – prot. z dnia 15.09.20 00:14:39 /

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania stanowiska skarżącej za zasługujące na uwzględnienie w zakresie przyjęcia, iż w dniach 27 – 28.03.2017 wykonywała pozarolniczą działalność gospodarczą.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 53), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Stosownie do treści art. 8 ust. 6 pkt 1 za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Na mocy art. 13 pkt 4 analizowanej ustawy osoby prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Z mocy art. 11 ust. 2 w/w ustawy ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek.

Okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom określa przepis art. 13 pkt 4 zgodnie, z którym osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Na podstawie art. 36 ust. 1, ust. 3 i ust. 4 cytowanej ustawy każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych, w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia. Obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych osób prowadzących działalność gospodarczą należy do tych osób.

Art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Z mocy art. 18a ust. 1 podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1 (to jest osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych), w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30 % kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Stosownie do treści art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe w/w osób stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe.

Na podstawie zaś art. 66 ust. 1 pkt. 1c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 roku (tekst jednolity Dz. U. z 2015 rok Nr 581, ze zm.) osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Z art. 47 ust 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że płatnik składek, będący osobą fizyczną opłacającą składkę wyłącznie za siebie, przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż do 10 dnia następnego miesiąca.

W myśl art. 47 ust. 2 i ust. 3 tej ustawy płatnik składek, który opłaca składki wyłącznie za siebie, przysyła jedynie deklarację rozliczeniową.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego, czy ubezpieczona faktycznie wykonywała w spornym okresie działalność gospodarczą, co skutkuje obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii wskazać w pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 584 z póź. zm.) osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą jest przedsiębiorca, czyli osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, która we własnym imieniu wykonuje działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 2 wspomnianej ustawy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Przedsiębiorca, będący osobą fizyczną może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 30.04.2018 r Prawo (...) /Dz. U. 2018 poz. 646/ działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

W orzecznictwie przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej są:

1) zawodowy (a więc stały) charakter, 2) związana z nią powtarzalność podejmowanych działań, 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania i 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 r., sygn. III CZP 117/91, opubl. OSNCP 1992 nr 5, poz. 65). Podkreśla się także, iż dla uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej. Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły nie jest rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy, lecz jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności. Przyjmuje się zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres czasu, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Nie uznaje się więc za działalność gospodarczą: działalności okresowej i sporadycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 2005 r., sygn. I UK 95/05, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2006, Nr 19-20, poz.

311, str. 863; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 lipca 2003 r., sygn. II UK 111/03, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2003, Nr 17, poz. 1; wyrok NSA z dnia 19 marca 1991 r., (...) SA/Wa 898/90, (...) 1992, nr 3-4, poz. 58; wyrok NSA z dnia 17 września 1997 r., (...) SA/Wa (...), Pr. Gosp. 1998, nr 1, s. 32).

Wykonywanie (prowadzenie) działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawczych). Na przykład, prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością - takich jak poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, bowiem zmierzają do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 17 grudnia 2003 r., III AUa 1531/03, OSA w B. 2004 nr 1, s. 51; por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2003 r., II UK 111/03, Monitor Prawa Pracy-wkładka 2004 nr 7, poz. 16).

Niewątpliwie w ocenie, czy były podejmowane czynności zmierzające bezpośrednio do prowadzenia działalności gospodarczej, należy uwzględniać wszelkie okoliczności sprawy, w tym także zamiar osoby prowadzącej działalność gospodarczą. W wyroku z dnia 30 kwietnia 1997 roku, (...) SA 46/96 (Przegląd Orzecznictwa (...) 1998 nr 2, poz. 48), Naczelny Sąd Administracyjny trafnie wskazał, że w razie uznania za zaprzestanie działalności gospodarczej innych zdarzeń niż jej likwidacja, należy brać pod uwagę nie tylko okoliczności obiektywne, ale także subiektywne, tzn. zamiar podatnika.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni wznowiła działalność gospodarczą po długim okresie pobierania świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa / zasiłek chorobowy, macierzyński, opiekuńczy/ wyłącznie w celu uzyskania kolejnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych od zadeklarowanej podstawy wymiaru. Organ zakwestionował fakt prowadzenia działalności gospodarczej podnosząc, iż wnioskodawczyni nie wykazała w toku postępowania wyjaśniającego, że faktycznie rozpoczęła działalność gospodarczą po jej wznowieniu.

W ocenie Sądu Okręgowego z poczynionych ustaleń faktycznych, wynika, że stanowisko organu rentowego w kwestii faktycznego niewykonywania przez skarżącą działalności gospodarczej w spornym okresie 27 - 28.03 2017 r /dalszy okres - do dnia decyzji nie był sporny pomiędzy stronami, bowiem wnioskodawczyni przyznała, że pozostawała niezdolna do wykonywania działalności/, której podjęcie miało na celu jedynie uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego jest uzasadnione. Świadczy o tym całokształt okoliczności sprawy.

Sąd nie dał wiary wnioskodawczyni oraz świadkom, że od momentu wznowienia działalności gospodarczej, czyli w okresie 27 - 28.03 2017 r prowadziła działalność gospodarczą w formie zorganizowanej, stałej, systematycznej, nastawionej na zysk, z uwagi na występujące sprzeczności oraz nieścisłości w zaoferowanym materiale dowodowym.

Należy zwrócić uwagę, że przesłuchani świadkowie należą do rodziny wnioskodawczyni, bądź są jej długoletnimi znajomymi, co z pewnością wpłynęło na ich wiarygodność.

Głównym dowodem mającym świadczyć o wznowieniu przez ubezpieczoną działalności gospodarczej miała być umowa podnajmu lokalu z dnia 27.03.2017 r. Należy jednak zwrócić uwagę, że w czasie kontroli organu rentowego w maju 2019 r, która dotyczyła także kwestii podlegania ubezpieczeniom wnioskodawczyni, wnioskodawczyni w ogóle o tej umowie nie wspomina. Zostały przedłożone przez wnioskodawczynię dokumenty: umowa podnajmu części lokalu, ale z dnia z 12.02.2014 i pismo z 27.03.2015 wypowiedające umowę podnajmu W czasie przesłuchania, m.in. podała , że lokal był wynajmowany w okresie 2/2014 do 4/2015 pod adresem ul. (...), następnie ze względu na stan zdrowia i niemożność aktywnego prowadzenia firmy przeniosła siedzibę firmy na adres domowy. Oświadczyła, że do kontroli przedłożyła wszystkie dokumenty związane z zakresem kontroli i inne dokumenty w rzeczonym zakresie nie istnieją. Wnioskodawczyni podpisała treść protokołu, nie zgłaszając żadnych zastrzeżeń. Tymczasem we wrześniu 2019 r

ubezpieczona przedstawia umowę z dnia 27.03.2017 r, nie wyjaśniając z jakiego powodu nie przedstawiła tej umowy w maju 2019 r.

Istnieją także rozbieżności co do daty rozwiązania tej umowy – wnioskodawczynie zeznaje, że zrezygnowała z umowy na początku kwietnia, świadek S. – że po 2, 3 tygodniach. Ostatecznie nie został przedstawiony dokument w zakresie rozwiązania tej umowy. Nadto nie przedstawiono sposobu rozliczenia z zawartej umowy. Zatem istnieją poważne wątpliwości co do jej istnienia w dniu 27.03.2017 r.

Należy też zwrócić uwagę, że mąż wnioskodawczynie miał ustawiać wyposażenie gabinetu jeszcze przed zawarciem umowy.

W zeznaniach wnioskodawczynie, jej męża oraz świadka S. występują rozbieżności co do tego, jakie było wyposażenie – wnioskodawczynie zeznaje o pilnikach, polerkach, artykułach higienicznych, stoliku i półce, świadek S. dodatkowo o dwóch fotelach i biurku, a mąż wnioskodawczynie zeznaje o krzeselkach i materiałach, jednocześnie nie wiedział, czy zawoził osobiście kontener z materiałami. Jednocześnie zeznał, że wnioskodawczynie prowadziła działalność ok. tygodnia, tymczasem według wnioskodawczynie – to 2 dni.

Należy też zwrócić uwagę, że ubezpieczona miała odzyskać zdolność do pracy w styczniu 2017 r, wówczas nie podjęła działalności, korzystała z zasiłków opiekuńczych, natomiast ubezpieczona miała podjąć ponownie działalność pod koniec marca 2017, by po dwóch dniach ponownie stać się niezdolną do pracy, a między poprzednią i kolejną niezdolnością do pracy wystąpiła przerwa 63 dni, umożliwiającą rozpoczęcie kolejnego okresu zasiłkowego.

Wnioskodawczynie przedstawiła w organie rentowym zdjęcie materiałów, które miały jej służyć do wykonywania działalności, tymczasem samo zdjęcie nie przesądza, iż było wykonane w marcu 2017. Nadto ubezpieczona przyznała, że nie dokonała żadnych zakupów materiałowych, co w ocenie Sądu świadczy o braku zamiaru wykonywania czynności w sposób systematyczny i ciągły. Nadto poza twierdzeniami, że miała prywatne materiały, nie przedstawiła na te okoliczności żadnego dowodu. Poza tym hipotetycznie przyjmując, że korzystała z prywatnych materiałów postępowala nieracjonalnie z punktu widzenia nastawienia działalności gospodarczej na zysk, bowiem udokumentowany zakup towarów obniża przychód z działalności gospodarczej, a tym samym ulega obniżeniu należność podatkowa. Reasumując, gdyby w istocie zamiarem wnioskodawczynie było kontynuowanie działalności, przedstawiłaby dowód zakupu jakichś materiałów, bowiem od 2014 r nie wykonywała czynnie działalności gospodarczej, a skoro miała wykonywać czynności przy pomocy własnego sprzętu, winna przedstawić dowody jego zakupu.

Wnioskodawczynie zeznała także, że w dwóch spornych dniach dzwoniła do świadków – klientek, które informowała o wznowieniu działalności i lokalizacji, tymczasem przesłuchani świadkowie nie potwierdziły tej okoliczności. I tak świadek A. L. zeznała, że ubezpieczona kontaktowała się z nią w celu poinformowania o powrocie do pracy, ale było to 5 - 6 lat temu (czyli 2015 – 2016 rok), przy czym wnioskodawczynie miała informować o planach powrotu do pracy, a zatem nie o tym, że wznowiła działalność w konkretnej lokalizacji. Świadek I., także zeznała o planach ubezpieczonej powrotu do pracy, nie wiedziała, gdzie był nowy lokal. Podobnie świadek M. zeznaje o planach powrotu do pracy w marcu 2017 r, a nie o powrocie do pracy, nie pamiętała adresu salonu.

W spornym okresie wnioskodawczynie nie uzyskała żadnego dochodu i nie miała żadnej klientki, co nie było sporne między stronami.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest przekonujących dowodów na to, że odwołująca rzeczywiście oprócz spełnienia formalnych wymagań zamierzała prowadzić działalność gospodarczą i że faktycznie od dnia 27.03. 2017 r. zajmowała się świadczeniem usług czy nawet zamierzała zajmować się tymi usługami. W ocenie Sądu wnioskodawczynie faktycznie nie podjęła wykonywania działalności gospodarczej. Świadczy o tym okoliczność, iż ubezpieczona nie wykazała – w świetle przedstawionych dowodów, że podjęła realne i efektywne działania, aby prowadzić działalność gospodarczą w sposób ciągły, zorganizowany i zarobkowy.

Wskazać należy także, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. Domniemanie to może być obalone w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania. Do sfery ustaleń faktycznych należy, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, czy też zaprzestano jej prowadzenia lub w ogóle nie podjęto, co powoduje wyłączenie z obowiązku ubezpieczenia. Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność - w tym działalność gospodarczą - wynika bowiem z faktycznego prowadzenia tej działalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r. sygn. III UK 133/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 7-8, poz. 114, str. 332; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r., sygn. I UK 240/09, LEX nr 585723; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2010 r. sygn. II UK 186/09, sygn. LEX nr 590235; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r. sygn. I UK 221/09, LEX nr 585715).

W świetle wskazanych okoliczności Sąd przyjął, że zgłoszenie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej przez odwołującą było czynnością pozorną w rozumieniu art. 83 k.c. Pozorność jej polegała na tym, że zgłoszenie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nastąpiło wyłącznie w celu objęcia wnioskodawczyni ubezpieczeniem z tego tytułu, a w konsekwencji zapewnienia świadczeń z ubezpieczenia społecznego, bowiem z niewielkimi przerwami korzystała ze zwolnień lekarskich związanych z własną niezdolnością do pracy bądź korzystała z zasiłków opiekuńczych.

Brak dowodu na zawodowy (a więc stały) charakter, brak dowodu na powtarzalność podejmowanych działań, brak dowodu na podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania (utrzymywanie profilu działalności przy braku jakichkolwiek dochodów, bądź dochodach minimalnych w skali roku) , brak stałego uczestnictwa w obrocie gospodarczym .

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że skoro odwołująca faktycznie nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 27 marca 2017 r (Sąd rozpoznaje odwołanie do dnia wydania decyzji przez organ) , to Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo uznał, że w tym okresie nie podlegała ona obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Tym samym Sąd Okręgowy, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. zasądając od wnioskodawczyni na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. , poz.265).